

Czas wychodzi codziennie rano o godz. 7ej (wyjąwszy poniedziałki i dni poświęcone). Numer pojedynczy w Krakowie i we Lwowie kosztuje 10 centów.

Prenumerata wynosi:

Table with columns: Miejsca, Czas, kwartalnie, miesięcznie. Rows include Kraków, Lwów, Prus, Niemcy, Francja, Włochy, Belgia.

Listy z pieniędzmi przesyłane być winny franco do Administracji „CZASU”. LISTY reklamacyjne niezapłacone nie ulegają frankowaniu. LISTOW niefrankowanych nie przyjmuje się.

CZAS

REKOPISMA nadsyłane Redakcyi nie zwracają się i niszczone będą.

Prenumeratę przyjmują:

W Krakowie: Biuro Administracji „Czasu” w Ryńku pod L. 39 w domu p. Kirchmayera na dole, tudzież wszystkie Urzędy pocztowe austriackie.

OGŁOSZENIA (inzeraty) wszelkiego rodzaju przyjmują się za opłatą: od wiersza drobnego za jednorazowe umieszczenie 8 centów, za następne po 5 centów, oraz za opłatą należytości stęplowej po 30 centów od każdorazowego ogłoszenia.

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują: we LWOWIE w Agencji „Czasu” p. Ignacy Hercok w rynku pod Nr. 238. — w Wiedniu p. A. Oppelk Wolzelle 22. — Na Francji i Anglii w Paryżu p. L. Płonski, Boulevard du Prince Eugene, 95. — w Hamburgu pp. Haasenstein i Vogler — w Frankfurcie nad Menem p. Otto Molten — w Lipsku p. Henryk Engler — w Wrocławiu pp. Jenke et Sarnik Haussen.

Kraków 12 czerwca.

Pobyt JCMości w Węgrzech nie tylko ze względu na wewnętrzną politykę, na tak zwaną kwestję węgierską ma wysokie znaczenie; niemniej wpływ jego na politykę zewnętrzną Austrii objawić się nieomieszka, a to zarówno w ogólnym pojęciu zmocnienia państwa, jako naturalnego następstwa każdego pojedynania umysłów, jak i w szczególności, specyficznym austriackim pojęciu. Że polityka Austrii przeważnie od lat wielu ukazuje się niemiecką, jest to skutkiem zbytecznego usunięcia się węgierskich żywiołów od udziału w ogólnych sprawach monarchii. Przewaga żywiołu niemieckiego nie tylko się objawiała w życiu parlamentarnym, do czego wiele się przyczyniło wyście posłów czeskich z Rady państwa, lecz również dawała się czuć w całym kierunku dyplomatycznego działania. We wszystkich sprawach niemieckich usiłowano Austrię iść w niemieckości o lepsze z Prusami, a w stosunkach z książętami niemieckimi będąc w porównaniu z Prusami bezinteresowną, usiłowano popierać interesa Niemiec dla ich, a nie dla swojej bezpośredniej korzyści. Ale pomimo śmiałego kroku zrobionego w tym celu na pamiętnym zjeździe frankfurckim, okazało się, iż nie masz Niemiec bez Prus; mimo następnie gotowości działania wspólnie z Prusami przeciw Danii, okazało się, że korzyści z tej wojny nie tyle wypadną na zysk całych Niemiec, jak raczej na wyłączny zysk Prus; to zaś, co by z posiadania księstw mogło przynieść w zysku Niemcom, przyszedł im tylko pośrednio przez wzmocnienie Prus.

Są pewne konieczności polityczne, następstwa geograficznego położenia, składu wewnętrznego, żywiołów narodowych, ustalonych tradycji, z którymi liczyć się zawsze trzeba, i częstokroć brać je, jeśli nie za miarę, to przynajmniej za skazówkę postępowania. Austrija nie jako państwo Rzeszy niemieckiej, ale jako mocarstwo europejskie odgrywała zawsze rolę we wszystkich kwestiach tak dobrze ogólnie europejskich, jak i wyłącznie niemieckich. Jako takie, wywierała ona nacisk na politykę Związku niemieckiego, z pod której nawet Prusy wylaływać się nie były zdolne. Ale odkąd zaprzęgnięta być państwem specyficznym niemieckim, schodziła dobrowolnie do takiej wartości w Bundestagu, jaką dawała jej liczba głosów w Radzie wielkiej, to jest na równie z Prusami, a w Radzie ściślejszej głos jej równał się głosom małych królestw niemieckich. Miewała wprawdzie często po sobie książąt, bo ci niedowierzali Prusom; ale gdy szło o rzeczywiste narodowe interesa Niemiec, tam Prusy wyłącznym swoim niemieckim charakterem, istotnie niemiecką polityką swoją odnosiły górę. Dla Austrii, Niemcy zdają ofiary ponieść nie chcieli, żadnej usługi jej oddać; dla Prus musiały to czynić rade nierade, bo tego wymagało własne ich dobro.

Zbliżenie się z Węgrami, sprowadzając wzmocnienie Austrii zaniemieckie, zdwoi, że tak się wyrażymy, jej zawziętość charakter, zwróci ją ku tradycyi polityki, która jedną nogą stojąc w Frankfurcie, a drugą w Peszcie, sprowadzi równowagę między ogólnymi interesami monarchii a jej interesami szczególnymi niemieckimi. Ze wszystkich krajów monarchii austriackiej same tylko Węgry mogą dać Austrii takie stanowisko polityczne, nietylko przez rozległość kraju, przez jego monarchiczny charakter, jego patryotyczną karność, jego konstytucję prawie nieprzerwaną utrzymaną, jego życie publiczne przynajmniej w zamożnej i wykształconej klasie narodu, jego od wieków samorząd, ale również przez formę jego związku z państwem. Wszystkie inne kraje monarchii są albo zbyt niemieckie i zbyt wewnętrzne, albo za mało odrębne, aby miały w polityce austriackiej wywierać wpływ przeciw-niemiecki, albo wręcz przeciwnie, które dopiero w innostronnej polityce Austrii, lub w polityce jej ogólnoeuropejskiej mogą iść w rachubę, pod względem zaś polityki jej niemieckiej bierne zachować się muszą.

Wyłączenie niemiecką politykę Austrii Węgry tylko równoważyć są zdolne, o ile biorą lub wezmą udział w sprawach publicznych Austrii. Na dotychczasowe ich usunięcie się od tych spraw nie zapatrujemy

się tutaj ze względów krajowych lub polityczno-prawnych, konstytucyjnych, ze względów sankcyj pragmatycznej, nieprzerwaności historycznej ani jak jej przeciwnicy chcą, zatrąty praw, słowem z punktu kwestyi czysto węgierskiej, lecz mamy tylko na myśli wpływ usunięcia się ich na między-narodowe, a właściwie tak na niemieckie jak na europejskie stanowisko Austrii. Wpływ ten objawiał się we wszystkich kwestiach europejskich, w które Austrija była w ciągu lat ostatnich wmiaszana. Jeżeli, na co się zanosi, podróż cesarska do Węgier sprowadzi w tem położeniu zmian, to możnaby przypuszczać, że w szeregach pobudek, które tę podróż spowodowały, stosunek Austrii do Prus nie ostatnie zajmuje miejsce. Inaczej, byłby to chyba szczególny zabieg okoliczności, że podróż ta nastąpiła w chwili, gdy Austrija ma do zwalczania największe trudności w swej polityce niemieckiej z powodu sprawy księstw zaalbiańskich, i gdy dzienniki półkrajowe głoszą, że zapowiedziany w Karlsbadzie zjazd Cesarza Jmci z królem Pruskim ma nie przynieść wcale do skutku, a tem samem, że nie ma się ziszczyć oczekiwaną w Prusach nadzieja umocnienia zachwianego z Austrią przyziera, co mogłoby tylko nastąpić przez wejście Austrii w plany polityki pruskiej.

Kiedy przed kilkoma dniami p. Bismarck broniąc w sejmie polityki swej nie wyświeceniem jej programu, lecz przyznaniem owoców, jakie konwencja 8 lutego z Rosyą przyniosła Prusom w sprawie duńskiej i zapowiedział w sposób zagadkowy dalsze korzyści tego związku przyjaźni, nie wiadomo jeszcze, że kandydata księcia Oldenburgskiego na księcia jest dziełem umowy z Rosyą. Pozostawało tylko zjednać Austrię. Ponowny zjazd karlsbadzki miałby tego dokonać. Cesarz Jmci pojechał wśród tego do Węgier. Można więc wnosić, że jeżeli podróż karlsbadzka nie jest odwołaną a nie ma się skończyć na prostych formach grzeczności sąsiedzkiej, to Monarchia Austriacka chce mieć Węgry z sobą w Karlsbadzie.

KORESPONDENCYA CZASU.

Wiedeń 10 czerwca.

§. Kilkudniowy pobyt Cesarza w Peszcie nie zostanie bez wpływu na przyszłość Węgier. Przy wróceniu zawieszony w tym kraju konstytucyjny byt może dawniej już postanowione, wszelako osobiste zatknięcie się Monarchy z narodem usunąć niejedną zapórę i przyspieszyć koniec stanu wyjątkowego, w którym się Węgry od lat kilku znajdują. Zastęga tego obrotu rzeczy należy się sąstokracji węgierskiej, czyli raczej owej partii, która przed powstaniem 1848 r. stała u steru rządu węgierskiego, a dla zasad konserwatywnych, jakie wówczas wyznawała, obecnie partya starych konserwatywów jest nazywana. Partya ta nie o puszcza nigdy ręk, ile razy kraj znajduje się w niedoli. Dala tego dowody najpierw w smutnych czasach po powstaniu 1849 r. W powstaniu tem nie wzięła żadnego udziału, doznała owszem wielkich przesładowań, musiała nawet uciekać z kraju i w Wiedniu schronienia szukać. Powstanie, a więcej jeszcze jego następstwa pozabawili ją od wiecznych przywilejów, godności familijnych i wysokich dostojenstw, które przedtem piastowała; gdy jednak po upadku powstania przyszły przykro dla kraju chwile, przyjęła je z rezygnacją, jako ogólnemu narodowi nieszczęście, dzieliła je wspólnie z narodem, a nie marując czasu na rekryminacyach i wyrzekaniach, które nie goją, ale drażnią rany narodu, wynajdywała środki do wydobycia kraju z toni niedoli. Poważecznie wiadomo, że w smutnych onych czasach opuściła Wiedeń, zwykłe miejsce swego pobytu, a nie szukając rozrywek po Dreźnie lub innych stolicach Europy, skupiała się w Peszcie razem z nieszczęśliwym narodem. Liczne stąd na kraj spłynęły korzyści. Rozstrzelone żywioły znalazły w Peszcie ognisko życia towarzyskiego, za niem poszło życie naukowe i literackie, a nadto obudził się handel i przemysł krajowy, dochoły bowiem ludzi zamożnych nie szły pomiędzy obcych, lecz zostawały w kraju. Wkrótce też partya ta wzięła się do akcyi politycznej. Wszakże nie rozpoczyna jej od walki z powstaniem, bo powstania już nie było, a nadto przewodzący jego albo ponieśli śmierć na rzesztowaniu, albo zostawszy przy życiu, gorzko punktowali rozproszeni po szerokim świecie, lub osadzeni w więzieniach; zresztą zaś sądy wojenne pełniły swoją powinność. Nie stawały jej też przed oczyma widma spisków, podziemnych knował i wiecznych rewolucyj, wiedziała bowiem, że naród po tak gwałtownem wstrząśnięciu i wytężeniu nie może być przystępnym dla prac podziemnych. Partya konserwatywna węgierska wcielała wówczas całe nieszczęście kraju w ogromnym ciśnieniu wówczas wszelką więc akcyę swoją skierowała ku wydobyciu kraju z tego ucisku. Bardzo ciekawe szcze-

góło podaje w tej mierze książka w końcu zesłanego roku w Lipsku wydana. W kwietniu 1850 r., a zatem w siedem miesięcy po upadku powstania, ułożyła owa partya konserwatywna memoriał do Cesarza. Osoba posiadająca wielką władzę, ostrzegła ją, że grają o głowy. Konserwatyści nie lekali się jednak; podali memoriał Cesarzowi, i z miłą odwagą potępił w nim tendencje ówczesnego rządu, a co więcej, domagali się nawet konstytucyj nie tylko dla Węgier, ale dla całej monarchii. W owym czasie serwilizm bardzo poplącał, użyczył go, każdy z konserwatywów owych mógł dojść do znakomitej pozycyi, lecz ludzmiom tym nie chodziło o własny ich spokój lub interes, oni chcieli wydobyc kraj cały ze stanu wyjątkowego, zrzekli się więc osobliwych widoków i woleli się narazić na przesładowania absolutyzmu. Jakoż nie dugo trzeba było na nie czekać, wrok bowiem później wyszedł okólnik ministerjalny, który posadał naczelników tej partii o niebezpieczną agitacyę i bezwładną rozsiewanie złych wieści, i oddał ich pod dozór policyjny. Nie zrazili się jednak, i nie zaprzestali swojej akcyi. W roku 1857, kiedy Cesarz objeżdżał Węgry, Emil Dessewffy, który w tych dniach witał Cesarza na czelu Akademii węgierskiej, ułożył petycję, i w jasnych kolorach opisał oplakany stan kraju. Petycję tę licznymi podpisami opatrzoną nosił ze sobą Prymas węgierski, aby w stosownej chwili wręczyć ją Cesarzowi, lecz ministrowie nie dopuścili tą razą petycji do rąk Cesarza, a Prymas ułożył ją w archiwum węgierskich. Przed wybuchem wojny węgierskiej konserwatyści węgierscy doradzali, aby w manifestie cesarskim umieszczono ustęp, że po skończeniu wojny Cesarz zajmie się zaprowadzeniem instytucyj konstytucyjnych, wszelkie i tą razą na darmo, odprawiono ich u węgry, że podług raportów ludu monarchii niczego sobie nie życzą, i nie pozostawiają nic do życzenia. Po wojnie węgierskiej podwoili oni swoją akcyę. Hr. Szeszen podał ministrowi Rechbergowi nowy memoriał. Hr. Dessewffy wypracował projekt u konstytucyjną całej monarchii i wręczył go hr. Rechbergowi, następnie zawiązał stosunki z baronem Hünerem i za wielki poczytywali sobie tryumf, kiedy przyszło do tego, że hr. Rechberg zstąpił z tej partii pod pozorem herbaty zaprosił na pogadankę polityczną. Postępując tą drogą, doprowadził nareszcie w roku 1860 do dyplomu, który, jak wiadomo, oni sami pisali. I teraz także ta sama partya, ci sami nawet ludzie pracują nad pojednaniem Monarchy z narodem, i daleko doprowadzili, skoro Cesarz raczył przyjąć ich zaproszenie na wystawę rolniczą. Jakich jednak używał środków ku temu, jakimi postępował drogami, to wszystko pokryte jeszcze tajemnicą; również nie wiadomo jeszcze, jakie będą rezultaty ich zabiegów i podróży cesarskiej. To pewna, że niepomysłny stan finansów sprzyja ich zabiegom, a szczęśliwy kraj, który ma takich partyotów.

Co do finansów, biegli w sztuce obliczyli nareszcie, że ogólna suma kredytu, którego rząd od Rady państwa zażądał, wynosi 116,856,277 złr. Na wczorajszym posiedzeniu wydział finansowy przyznał jednak minister skarbu, że nawet pożyczka w tej wysokości nie pokryje wszystkich deficytów aż po koniec 1866 roku. Potrzebowabę więc pożyczki mniej więcej w sumie 150 milionów, a wliczając kosztą i wydatki pożyczki, dług państwa powiększy się blisko o 200 milionów. Taki horoskop stawiano na wczorajszym posiedzeniu wydziału, na które zwracam waszą uwagę; jest bowiem ważne pod względem wniosków, jakie stawiano. Najważniejszym jest wniosek Skenege, proponujący adres do Cesarza celem wyrażenia pokornego zdania, że obecny rząd nie jest zdolny do odbudowania Austrii. Rozprawy były bardzo żywe, a hr. Kiński nie wahał się z naciskiem powtórzyć, że obecny system rządu prowadzi do wstrząszeń.

Izba niższa zakończyła sprawę subwencyi dla Lloyd'a austriackiego, wyznaczając mu ją w sumie 2 milionów. Na następnem posiedzeniu intermityczna taryfa celna przyjdzie pod obrady Izby.

Wiedeń 11 czerwca.

— r. Ze wszystkich pogłosek odnoszących się do bezpośrednich politycznych następstw podróży cesarskiej, do bezpośrednio następujących mających zmian w stosunkach węgierskich tak pod względem formy dotychczasowego zarządu jak i osób stojących u steru, dotąd żadna się jeszcze nie potwierdziła. Okoliczność ta nie pozostawała bez wpływu na publiczne usposobienie w Peszcie, a jak dowiadujemy się z listu z tamtąd pisanego, skwapliwie chwytało tam wczoraj za dziennik Sürgöny, w którym spodziewano się znaleźć dekret o oczekiwanych zmianach, a z rozczarowaniem odkładano go ad acta. Słyszałem, że temi dniami nastąpił mały, czego naprzód szukali w Sürgöny mieszkanie Pesztu, gdyż rada ministerjalna, która jutro odbędzie się ma w obecności JCMci, uchwaliła ma ostateczne postanowienia. To, co powiadano o następujących zmianach osób stojących na czele węgierskiej administracyi, o tyle tylko zasługując na uwagę, że kanclerz nadworny hr. Ziczy i namiestnik hr. Palffy trudno, aby zostali nadal na posadkach; wszelako wielkie jeszcze pytanie, czy zastąpią ich owi magnaci, których w tych dniach częściej wymieniało.

W przedostatnim liście wskazałem na zachowanie się stronnictwa rezolucyjnego i starych konserwatywów w stosunku do stronnictwa Deakowego, jako na najważniejszy czynnik występujący w Peszcie na jaw w skutek odwiedzin cesarskich. Nowsze wiadomości potwierdzają i uzupełniają to do-

niesienie, że między przywódcami stronnictwa rezolucyjnego i adresowego przygotowane jest porozumienie się i że pierwsi złożyli zupełne oświadczenie, iż usiłowaniami tranzakcyjnym stronnictwa adresowego nie tylko nie będą się sprzeciwiać, lecz będą je wszelkimi sposobami popierać, dopóki tylko nie zejda z drogi zgodnej z konstytucją. Jeżeli taktyka ta i nadal będzie zachowana, to stanie się ona dla sejmku bardzo ważną.

Deak a jeszcze bardziej przyjaciel jego Eötvös bliżsi są stronnictwu liberalnego po tej stronie Litawy, a mianowicie frakcyi autonomistów, aniżeli zwykle mniemano. Być może, że już w roku 1861 byłoby się znalazły punkta ułatwiające zbliżenie się, gdyby stronnictwo rezolucyjne od razu nie było popchnięto Deaką w jedną stronę, tak że w końcu, aby tylko przeprowadzić projekt swojego adresu, musiał przyjąć do niego wiele ostrzejszych poprawek, chociaż projekt sam pierwotnie bardzo łagodnie był zreagowany. Zmuszała go do tego szczególniej ta okoliczność, że magnaci nie równowazyli w nim rezolucyjoni-stów. W tym roku wiele sobie obiecywało o Izbie magnackiej w przekonaniu, że całego swego wpływu użyje na rzecz pojedynania się z koroną. To prawda, że wiele się w tym względzie zmieniło; magnaci bowiem na własną odpowiedzialność i bez poprzedniej umowy z jaską inną frakcją doprowadzili do podróży cesarskiej, a przez to, że dotychczasowy skutek tego kroku był tak pomyślny, zdobyli znów stanowisko, jakiego już nie zajmowali od przedostatniego sejmku presburskiego. Wszelako wpływ ten jaki teraz zaczyna odzyskiwać, wtedy tylko zdają utrzymywać, jeżeli się opra o podstawę prawną, na której stoi Deak. Z tego stanowiska będą mogli złagodzić wiele punktów, przygotować kompromisy w szczegółach, ale tylko w szczegółach a nie w kwestyi głównej; ta bowiem, jeżeli raz przyjdzie do skutku jej rozwiązanie, ostatecznie weźmie inny obrót aniżeli dziś jeszcze marzą tutejsi konstytucyjni doktrynery fantazując o możliwości uznania przez Węgrów konstytucyjci Intowię nie jako konstytucyjnego punktu wyjścia w tranzakcyi, lecz za zakończenie układów z Węgrami.

Nowomianowany poseł meksykański Barandarian przybył wczoraj do Wiednia.

Paryż 9 czerwca.

? Ciało prawodawcze rozpoczęło przedwczoraj szczegółową dyskusję nad budżetem. Nie sądzę jednak, aby równie szczegółowe sprawozdanie z tych obrad mogło być czytane z zajęciem przez czytelników waszego dziennika. Gospodarstwo na rowde tutejsze składa się zresztą z bardzo wielu szczegółów takich, które u nas dotychczas jeszcze nie znalazły zastosowania, a których nawet nie można zrozumiale przedstawić, nie opowiadając przytem pierwszej ich całej przeszłości. Z obrad tych zatem będą tylko takie szczegóły podnosił, które albo za praktyczną mogą posłużyć skazówkę, albo też wywołaną przez się dyskusyą nabierają politycznego znaczenia.

Owóż z przedwczorajszego posiedzenia powinienem tylko o tem nadmienić, że w kwestyi pozwolenia kredytu na wybudowanie nowej poczty Izba większość wniosek ten odrzuciła, chociaż rząd bronił go z energią a nawet z pewnym uporem. Wotum to, prawie niespodziewane, sprawiło na publiczności dosyć żywe wrażenie, a zarzem wpoilo w rząd przekonanie, że nawet i z tą Izba, aczkolwiek tak powolna, wypadła mu, mianowicie w kwestiach finansowych, postępować bardzo oględnie, bo jest obecnie tak usposobiona, iż mogłaby z łatwością w kwestyi budżetowej w ogóle zamienić się w opozycję. Wyrobienie tego usposobienia przypisyja i słusznie, ostatnim mowom Thiersa, który wszystkie swe znamienite siły wyłożył ku temu, aby niedostatki skarbowości krajowej przed Izba wyświecić i, przypomniawszy jej, iż odpowiedzialność za szafunek grosza publicznego w całości ciąży na jej sumieniu, znieulił ją do ściślejszej i surowszej kontroli. Owóż wpływowi temu, wywartem przez Thiersa, uległa nie tylko sama Izba ale nawet i komisya budżetowa, bo, mimo zwykłej swej powolności dla rządu, wnioski rządowy, aby potrzebę sprzedaży lasów koronnych przynajmniej w zasadzie przyjęła, odrzuciła większość siedmiu głosów na dzień jutrujących. W obec takich faktów już prawie całkiem czytelnik można artykułować pana Limayrac'a w Constitutionnelu, który, jak gdyby nie widział, co się dzieje, traktuje wszystkie mowy Thiersa z lekceważeniem, ba prawie z naigraniem, a przytem pod niebiosami wynosi znajomości rzeczy, wymowę i wpływy wywierane na Izbę przez ministra staun.

Na wczorajszym posiedzeniu wytoczoną została kwestya meksykańska. Juliusz Favre mówił, jak zwykle, przeciw tej wyprawie. Lecz mowa jego nie sprawiła pożądanego wrażenia. Może być, że jest to tylko moje osobiste widzenie rzeczy, lecz zdaje mi się, że Favre jest ta nieokreślona niecierpliwością, z jaką większość Izby przyjmuje w ogóle mowy jego w tym roku, trochę, że tak powiem, zdekoncertowany. Przynajmniej to pewna, iż im więcej mówi, tem mniej jest grantownym i mniej głębokim a więcej niepokojliwym w cierpkoci. We wczorajszej mowie swojej o Meksyku popelnil on ten błąd niedarowany, iż najsliejszego argumentu, jaki miał właśnie pod ręką, prawie całkiem nie dotknął. Zamiast bowiem całą tę sprawę podważyć tem, co jest dziś przekonaniem powszechnem, że nowy rząd Stanów Zjednoczonych, bądź udzielając Jarezowi pomocy tajnej, bądź wręczcie wystąpieniem jawnem, zgola przędzej lub później, lecz w końcu niewątpliwie do obalenia cesarstwa meksykańskiego pomoże, skąd

w każdym razie dla Francji nieprzewidziane muszą wyniknąć trudności i niebezpieczeństwa, on wdał się w szczegóły stokrój już omówione i przedstawiał je tak, że o tyle mniej mógł swych przeciwników przekonywać, o ile boleśniej ich miłość własną i dumę narodową obrażał. Tak urządziwszy swą mowę, wypowiedział wprawdzie wiele prawd takich i w sposób taki, w jaki ich gdzieindziej powieścić nie można; ale zamierzonego celu, którym powinno być przekonanie większości, nie osiągnął: owszem przeciwnie, obrzył ją przeciw sobie do tego stopnia, że go w kilku miejscach zarzucano — nie wabam się więc tego wyrazu — po prostu gbnrowatemi wykrzyknikami. Favre jest niezaprzeczenie jednym z najznakomitszych mowców tegoczesnych i mógłby bez wątpienia cndów dokazywać w parlamentach wolno obradujących: lecz w Izbie takiej, gdzie rząd ma taką i tak wymuszowaną większość za sobą, gra on rolę Tytana borykającego się z drugocąciami go żywiołami i w każdej walce z ogromnym balasem upada, a przeto zawsze, jeżeli nie przykre to smutne pozostawia wrażenie. Lecz częściej przykre, bo zwykle to gromy śmiertelne wywołuje na siebie nie rzeczą samą, lecz gwałtownym swęj rzeczy wykładem. Do takiej Izby potrzeba Thiersów posyłać. Thiers kiedyś przypuścił szturm do samejże konstytucyjci, do rządowego systemu, co nie wolno — i Izba go wysłuchała. Nie przekonał jej, to prawda; lecz zawsze coś tam z tego zostało. I z każdej jego mowy coś pozostaje — a że pozostaje, widzi-mo dowody tego w głosowaniu.

Cesarz, opuszczając Algierję, ogłosił proklamacyę do wojska, którą wczorajszy Monitor przytoczył. Niektóre tutejsze chciały dopatrywać w tem niechęć, gdzie Cesarz powiada, że „wojska francuzkie nie mają nigdy nienawiści do zwycięznych i nie wzbogacają się ich łupieżą i zdyktstwem” — przywołki do Rosji. Ze obecne stosunki Francji do Rosyi są chłodne, o tem wiadomo powszechnie; lecz wątpię, aby Cesarz się chciał bawić tego rodzaju przyrównkami, które po ostatniej nocie dyplomatycznej księcia Gurczakowa z r. 1863, po mowie tronowej z tego samego roku, po liście Cesarza Aleksandra do Murawiewa datowanym z Nicei, mogłyby być tylko smutną zabawką.

Cesarz wraca jutro, t. j. 10go. Jest on zadowolonym z swojej podróży, toż nie masz wątpienia, że zaprowadzi znaczne zmiany w dotychczasowej administracyi Algierji. Lecz nie wszyscy są zadowoleni z wypadków, które zaszły w czasie tej podróży. Do tych ostatnich należy także Ks. Napoleon. Zdaje się, iż drogi list, który otrzymał od Cesarza, nie zatarł w nim tych wrażeń, jakie na nim wywarła admicya wydrakowana w Monitorze, a to tem mniej, ile że Cesarz przyjął jego obie dymyse, czego się Książę jeszcze do wczorajszego dnia wcale nie spodziewał. Poszedł on też za radą pana Girardin i nie wyjedzie naprzeciw Cesarza do Talonu. Kasz! zarazem zdjął eboragiew powiewającą zwykle nad Palais royal i, jak mówią, ma zaraz po przyjeździe Cesarza wyjechać na czas dłuższy do Praegin. Należy stąd wnosić, że Cesarz uznał za stosowne przyjęcie go na powrót do łaski do późniejszego odwołcy czasu. Kwestya ta, jak w ogóle całe zachowanie się Księcia, już teraz mało zajmuje uwagę publiczną; przekonano się bowiem, o czem zresztą wielu już od dawna wiedziało, że nie jest to osobistość zdolna do odgrania większej roli politycznej. Nie ma też nikogo, to jest, nie ma żadnej ani grupy politycznej, ani warstwy społecznej, która by sobie odgrania takiej roli życzyła.

Jak powszechnie wiadomo, stanowisko tak kredytu rubromego w ogóle, jak pp. Pereirów w szczególności, jest znaczenie zachwianem. Cesarz, chcąc temu zaradzić, postanowił p. Enila Pereirę mianować senatorem i już go miał sam o tem zawiadomić. Równocześnie marszałek Bazaine, głównodowodzący w Meksyku, ma być wyniesiony do godności księcia d'Oajaca.

Opozycyji członkowie Ciąła prawodawczego postanowili wystosować powtórną adres do rządu Stanów Zjednoczonych, w którym przypomniawszy, że rząd Rzeczypospolitej francuzkiej w r. 1848 zniósł karę śmierci, chcą dać do zrozumienia, iż rząd Rzeczypospolitej amerykańskiej ma być teraz najpiękniejszą sposobność tak samo postąpić i zastosować do postanowienia de Jeffersona Davis i jego współ-obwinionych.

P. S. Cesarzowa rejentka zniósła wszystkie ostrzeżenia dane dotychczas pismom peryodycznym. Jest to od roku 1852 już trzecia tego rodzaju ogólna amnestya. Stery rządowe biorą stąd pochop do rozświetlenia opinii, jakoby to było dowodem, że mimo wystąpienia Księcia Napoleona z ich kola, nie brak w niem jeszcze na obróbach liberalizmu. Zaraz po przyjeździe Cesarza ma być senatowi przedłożony nowy senatus consultus w sprawach Algierji, mający na celu reorganizacyę administracyi tych krajów.

Właśnie się dowiaduję, że minister wojny, marszałek Randon nadzwyczajnie jest ucieszony wczorajszą mową Favra. Powiada on, iż mowca do tego stopnia rozdzielił większość Izby, że ją to niezadowolono zniósł do lepszego usposobienia dla sprawy meksykańskiej.

Hr. Lagrange, właściciel konia „Gladiatora”, który wygrał pierwszą nagrodę na wyścigach w Anglii, otrzymał był przed kilku dniami list własnotępczy od Cesarza, winstujący mu tego zwycięstwa, a dzisiaj zawiadomienie, iż Cesarz nadał mu krzyż komandorski legii honorowej.

Thiers otrzymał także za swoją mowę w obronie władzy świeckiej, lecz inną nagrodę. Ojciec św. przysłał mu w darze zbiór wybornych rzeźb, zrobionych według wzorów arcydzieł religijnego malarstwa.

Rzym 6 czerwca.

Nareszcie p. Vegezi wrócił wczoraj wieczór do Rzymu, chociaż o niektórych 12go lub 15go bm. oczekiwali. Przypieszenie powrotu przypisać należy jednomyślności, jaka się szczeniściem pod koniec w tonie ministerium włoskiego objawiła. Nawet pp. Lanza, Sella i Nottoli, z początku przeciwni układowi ze Stolicą św. i wystąpić z gabinetu gotowi, w końcu oświadczyli się za nim. Jak zapewniają, uznali oni wszyscy potrzebę znieśienia całkowitego przyięcia biskupów jako warunku wrogę się sprzeciwiającego programowi hrab. Cavoura: wolny kościół w wolnym państwie. Senator Oldofredi, jak już pisałem do was, wziął poniekąd inicjatywę w sprawie znieśnienia przyięcia władz cywilnych, w dwóch listach do półrocznej L'Opinione napisanych. Ministrowie, o ile dotąd wiadomo, poszli za radą p. Oldofredi, co znacznie układy uprościło i ułatwiło. Względem kandydatów proponowanych przez Papieża jako i tych, których król następczo, zgodził się także ministrowi. W ogóle nierzadko niezgodność postawienia się w tych materjach w sferze wyższej, niecierpca z oczu samych zasad i obszerniejszych rezultatów, pomijając próżne subtelności, blabe spory i pozory. Zrozumiano, iż należało bądź co bądź zatwierdzić sprawę religijną ważniejszą prawie w tej chwili nad polityczną kwestyą drobnego ziem włońskiej kawalka, albowiem przez to zatwierdzenie nieprzyjaciół Włoch ubywa połowa moralnej sily; stare stronictwa, które dotąd przyję do siebie nie mogą, zaprzestają swą religijnopolityczną agitacyi, odkąd ujrzali, że Kościół nie daje się używać za narzędzie do stronniczych dynastycznych widoków, a same proteście Ojca świętego ograniczone do kwesty testyrytacyjnej, nie będą już tak głęboko poruszały umysły, jak kiedy wobec katolickiego światła owdowiałostwo tylu kościółów oplakiwał i na teisk duchowieństwa powstawał. Pann Vegezemu nie dano jak najrozsądniejszego pełnomocnictwa; ma ono być nieograniczonem co do treści, ale ograniczonem co do czasu rokowań, snąc dla uniknięcia zwłok i pokusy puszczania układow w zapomnienie. W danej porze powinny one być ukonczonem. O zmniejszeniu liczby dyceyji na Półwyspie za pewne już mowy nie będzie, bo Ojciec święty wrecz odmawia takowego. Zresztą król pragnie o ile możności zadocw w wszystkich nacyjnił zyczeniu Papieża. Przychylności osobista, jaką Pius IX ku niemu okazywał przed p. Vegezim, dzielnym jest mu bodźcem. Jakoż pochwał Wiktorowi Emanuelowi nie skrzywdził i rzeki, iż znana mu jest odpowiedź królowska tym, co mu dla syna rosyjską schyzmatyczną księżniczkę proponowali. Król rzekł, iż dopóki żyje nie pozwoli nigdy, aby krzyż sabaudzkiego domu, Krzyżaków spuścizna, miał się skłaniać z bizantyjskim krzyżem. Ojciec święty niezmiernie to odpowiedź chwalił, i dodał, że związek z potomstwem Katarzyny i Mikolajki, przeladawców Kościoła, byłby hańbą dla prawników tyła chrześcijańskich bohaterów i tyła świętych. O. Tosti z Góry Kaszyn, jeden z najgłębszych uczonych i dziejopisarzy naszego wieku i najliberalniejszych duchownych, powiedział, iż gdyby Papież i król przez kwadrans tylko rozmawiał mogli ze sobą, unikłyby do rażu różnice i porozumienieby nastąpiło. O. Tosti był zdania podczas bytaci Ojca świętego w Ceprano na granicy neapolitańskiej, aby król, pomijając wszystkie względy, spotkał się z nim koniecznie. Może być, że do tego spotkania przyjdzie tego lata, co teraz prawdopodobniejszem się staje. Zapewniają, iż król już go zażądał. Cóżkolwiek bądź to pewna, że kawaler d'Arriego dworzania królowski (przynajmniej powiadają że to był on) bawił tu kilka godzin w noc z 27go na 28my maja, a Ojciec święty, dla uniknięcia snąc oporu, intryg i komentarzy konserwatywistów, przyjął go po północy i sam na sam. Tajemniczy gość, który wstąpił jedynie do Watykanu i wprost ztamtąd wrócił na dworzec kolei, odejchł znnow o świcie pierwszym pociągiem. Frullone palacowy (tak nazywają w Rzymie karety dworskie) przywiózł go, i odwiózł. Miał on być oddawca królowskiego listu, w którym Wiktor Emanuel żądałby usnej z Papieżem rozmowy. Trudno w tak skrytych rzeczach coś pewnego się dowiedzieć, lubo fakt nocnych odwiedzin dziś już nie ulega wątpliwości i opierając się na poważnych świadectwach, nie należy wcale do niedorzecznych bajek, jakie od czasu do czasu puszczają tu w obiegu. Słowem był gość z Florency, który jedynie do Watykanu przyjeżdżał, a z którym Pius IX ujrzał za stosowne widzieć się w największej tajemnicy. Inne wiadomości i komentarze byłyby próżniemi. Wszelako wiadomość o nazwisku, pod ózy i liście oddany przez p. d'Arriego, pochodziła z Florency, zgadza się jeta w jeta z datą i okolicznościami wypadku widomego w Rzymie i takowe potwierdza.

W południe przylepiono na rogach pismo cesarskie do hr. Palifego, w którym N. Pan dziękuje za serdeczne przyjęcie. Plakaty te podnieciły radość ludności peszteńskiej, która nie miała już prawie granic, gdy koło drugiej z południa rozpuszczono wieść, iż N. Pan w piśmie odręcznem do hr. Ziegego polecił znieśnienie kompetencyi sądów wojskowych w sprawach osób cywilnych. Potwierdzenia urzędowego tej wieści nie ma jednak dotychczas. O godzinie 4-ej odbyły się wycieczki, na których jak zwykle konie wysięgowe hr. Henkla największe odniosły nagrody. Jedną z najwspanialszych chwil pobytu N. Pana na ziemi węgierskiej była krótka droga z zamku do dworca kolei w chwili odjazdu. Ulice zapelniał tłum stotysięczny, po nad którym unosiła się przepyszna iluminacja. Sam dworzec jaśniał światłem przeszło 4,000 lampionów. Przybywszy tu, N. Pan rozmawiał z namiestnikiem hr. Palifim i z głównodowodzącym ks. Lichtensteinem. Pozem N. Pan wszedł do wagonu i ztąd donosząc głośnie odczytał się do tłum: „Bądźcie zdrowi — do zobaczenia, a po tych słowach, którym odpowiedziało nieskończone eljen, pociąg dworski ruszył natchyniał w drogę. Telegram Wanderera z Pesztu donosi, iż rodzina Almassego w czasie pobytu Cesarza w Peszcie zaoiśla prośbę do tronu o udzielenie posłuchania, mając zamiar upraszać o odłaskawienie więzienia. Prośbę przyjęto, lecz odpowiedzi jeszcze nie udzielono. Przed odjazdem z Pesztu N. Pan wystosował do namiestnika hr. Palifego następujące pismo odręczne: „Kochany hrabio Palffy! Spoztreżenia, które poczyniłem w czasie pobytu Mezo w tym kraju nad porządkiem publicznym w nim panującym przez konywają Maie o gorliwości i roztropności, z którą sprawujecie powierzony Ci urząd Mezo namiestnika w tym kraju. Czuję się przez to miłym obowiązkiem wyrażenia Pann zupełnego mego zadowolenia i uznania. Buda dnia 9 czerwca 1865 r. Franciszek Józef m. p.

Zdania dzienników węgierskich i wieści skich o znaczeniu podróży cesarskiej podamy w nu merze jutrzejszym. — Podajemy w dalszym ciągu przemówienie p. Plenera a czwartkowym posiedzeniu Izby, w którym dowodził konieczności zapewnienia skarbowi publicznemu drogą kredytu publicznego sum niezbednych na umorzenie długu bankowego i wydatków w latach 1865 i 1866 dochodami nie pokrytymi. — Zmianę w dalszym ciągu przemówienie p. Plenera a czwartkowym posiedzeniu Izby, w którym dowodził konieczności zapewnienia skarbowi publicznemu drogą kredytu publicznego sum niezbednych na umorzenie długu bankowego i wydatków w latach 1865 i 1866 dochodami nie pokrytymi. — Zmianę w dalszym ciągu przemówienie p. Plenera a czwartkowym posiedzeniu Izby, w którym dowodził konieczności zapewnienia skarbowi publicznemu drogą kredytu publicznego sum niezbednych na umorzenie długu bankowego i wydatków w latach 1865 i 1866 dochodami nie pokrytymi.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Inne ustępy propozycyji rządowej traktują o operacyach, które tylko w razie pewnych ewentualności i to w miarę obrotu tyche, zalażaby miejsc. Tu należy sprzedaż dóbr państwa; gdyby ta kowa nie przyniosła preliminarjnej sumy, wówczas operacya kredytowa musiałaby zastąpić ubytek. Skarb państwa musi poręczyć za sumę zaciągniętą na nieruchomości państwa, aby zabezpieczyć tą gwarancya opłatę procentów i zwrot pożyczonych zaliczek. Tak zasadowiwo potrzebę przyzwolenia kredytu, p. minister skarbu przystępuje do odczytania projektu do ustawy względem umorzenia długu bankowego i pokrycia wydatków w latach 1865 i 1866 dochodami nie pokrytymi. Projekt ów składa się z XII artykułów, które upowazniają ministra skarbu do zaciągania pożyczek w ilościach i na cele wymienione w powyższem przemówieniu p. Plenera. Projekt rządowy przekazany został bezwzględnie wydziałowi finansowemu, który do zbadania tegoż wysłał podkomitet z 6ciu członków złożony. Otóż na posiedzeniu sobotnim wydział finansowemu, podkomitet ów zadał sprawę z powierzonej sobie do zbadania kwesty. Komitet o opinie swoją sformułował jak następuje: „Z dniem komitetu dozwolenie kredytu dopatąd nie może być zalecanem Ibie, dopokąd ustawa finansowa na rok 1865 w drodze konstytucyjnej nadana nie będzie. Równocześnie należy powołać komitet do bezwzględnego zbadania projektu rządowego, przyczem zajmie się tenże tak ocenieniem poszczególnych pozycji, jakoteż i uzupełnieniem ustawy gwarancyami, któreby postępowanie zarządu finansowego takie, jakie miało miejsce w latach 1863, 1864 i 1865 na przyszłość niemożliwem uczyniły, a uczynywiłnity zasady konstytucyjnej, która stanowi, iż dług publiczny oddany jest pod kontrolę Rady państwa, a nowe długi mogą być zaciągane tylko za przedmiem tej zwolnienia“.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i 1866 10,000,000 „ 5) na spłaty dla kolei żelaznych 3,369,700 „ 6) na ograniczenie asygnacyj hipotecznych 16,860,000 „ 7) na ściąganie asygnacyj mienicznych 4,000,000 „ razem 53,910,371 złr.

Wniosek ten może być zaliczony do skarbu państwa — na poczet długu z królowszczyzn — sumy 11,164,741 złr. 2) na spłacenie rat ceny kupna dóbr, po dniu 1 stycznia 1867 r. 1,534,000 „ 3) na zastąpienie dochodów r. 1865 użytych na popęd zarządu w r. 1864 7,000,000 „ 4) na poczet deficytu w latach 1865 i

